

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ (Μτθ. β' 13-23)
30 Δεκεμβρίου 2018

Τὴν Κυριακὴ μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴ μνήμη τοῦ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος, τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ. Εἶναι τρία πρόσωπα πού σηματοδοτοῦν τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ νόμο στὴ Χάρη· εἶναι πρόσωπα τὰ ὁποῖα εἶχαν οὐσιαστικὴ σχέση μετὰ τὸ Χριστό, διότι ἔζησαν ὁ καθένας μ' ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο τὸ ἔλεος, τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ δόξα Του. Τὸν γνώρισαν ὡς «τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ», «πρότερον μὲν ἄσαρκον ὡς Λόγον» ὁ Δαβίδ, «ὑστερον δὲ δι' ἡμᾶς σεσαρκωμένον» ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἰάκωβος.

Ἡ μετάβαση ὅμως ἀπὸ τὸ νόμο στὴ Χάρη, ἀπὸ τὴν Παλαιὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη, δὲν ἔγινε χωρὶς τριγμοὺς σὲ πολλὰς συνειδήσεις. Ὁ Χριστὸς γιὰ πολλοὺς ἦταν, καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Ἄν παρακολουθήσουμε τὴν ἱστορία τοῦ περιούσιου λαοῦ θὰ δοῦμε ὅτι σὲ σχέση μετὰ τὸ Χριστὸ καὶ τὴν φανέρωση τῆς Βασιλείας Του ἐμφανίζονται διάφορες κατηγορίες ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν αὐτοὶ πού προγεύονται μετὰ τὸ προφητικὸ χάρισμα τοὺς καρποὺς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου, ὅπως ἦταν ὁ Δαβίδ. Ὑπάρχουν αὐτοὶ πού ζοῦσαν σιωπηλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἀφοῦ ξεπέρασαν τὸ «γράμμα» πού «ἀποκτείνει» καὶ ἔφθασαν μέχρι τὴν τελειότητα τῆς εὐαγγελικῆς δικαιοσύνης, ὅπως συνέβη μετὰ τὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Μέγας Βασίλειος λέει ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὑπηρετήσε τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας μετὰ διάθεση καὶ μετὰ στοργὴ καὶ μετὰ ὅλη τὴν ἐπιμέλεια πού ἐπιβάλλεται σὲ ἐκείνους πού ζοῦν σ' ἕνα σπίτι.

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού μνηστεύθηκε τὴν ἀγία Παρθένο, βρέθηκε μπροστὰ σὲ ἀνέλπιστα καὶ ἀνεξήγητα γεγονότα. Ἀλλὰ ἡ διάθεσή του ἦταν πάντα ἀγαθὴ καὶ γι' αὐτὸ σὲ κάθε περίσταση ὁ Θεὸς τὸν ὀδηγοῦσε στὸ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσει. Ἐπίσης, ὑπάρχουν αὐτοὶ πού ἀγαποῦσαν τὶς πατρικὲς παραδόσεις, ἀλλὰ δὲ δίστασαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ σκιά τοῦ νόμου καὶ νὰ περάσουν στὸ φῶς τῆς ἀλήθειας, ὅταν γνώρισαν τὸ Χριστὸ ὡς μονογενῆ Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὅπως συνέβη μετὰ τὸν γιὸ τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀδελφόθεο Ἰάκωβο, πρῶτο ἐπίσκοπο Ἱεροσολύμων.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτὰς τὶς κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων, πού εἶχαν μιὰ θετικὴ στάση ἀπέναντι

στο Χριστό, υπήρχαν και υπάρχουν και άλλοι που εκδήλωσαν αρνητικές διαθέσεις απέναντί Του. Τέτοιοι ήταν οι άρχιερείς των Ιουδαίων, οι γραμματεῖς και οι φαρισαῖοι και ὁ Ἡρώδης, ὁ ὁποῖος ὅταν ἄκουσε γιὰ τὴ Γέννηση τοῦ Ἰησοῦ «έταράχθη καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ, καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερείς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται».

Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τὸν εὐαγγελιστὴ Ματθαῖο στὴ σημερινὴ περικοπὴ, μᾶς δείχνει προκαταβολικὰ τὴν τύχη τοῦ Μεσσία μέσα στὸν κόσμο. Ὁ νεογέννητος Χριστὸς εὐθὺς ὡς εἰσέρχεται στὸν παρόντα κόσμο γνωρίζει τὴν καταδίωξη καὶ τὴν ἐχθρότητα τῶν ἀρχόντων. Ἡ ἐχθρότητα αὐτὴ βρίσκει τὸν κύριο ἐκπρόσωπό της στὸ βασιλιὰ Ἡρώδη, ἡ θηριωδία τοῦ ὁποῖου μᾶς εἶναι γνωστὴ καὶ ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἐποχῆς.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ σημαίνεται ἤδη ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς γεννήσεώς Του. Ἡ ὅλη πορεία τοῦ Χριστοῦ μέσα στὸν κόσμο θὰ εἶναι ἕνας σταυρὸς ἀγάπης καὶ θυσίας· ἕνας σταυρὸς στὸν ὁποῖο θὰ νικηθεῖ ὀριστικὰ ἡ δαιμονικὴ δύναμη γιὰ νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως. Ἡ θηριωδία τοῦ Ἡρώδη, ποὺ ἐκδηλώθηκε μετὰ τὴν ἀπάνθρωπη σφαγὴ τῶν νηπίων στὴ Βηθλεὲμ καὶ στὴ γύρω περιοχὴ, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ σταματήσει ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ ἔργο τοῦ νεογέννητου Μεσσία, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὴν προστατευτικὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Παρὰ τὸ φαινομενικὸ θρίαμβο τοῦ κακοῦ, τοῦ μίσους καὶ τῆς θηριωδίας μέσα στὴν ἱστορία τῶν ἀνθρώπων, τελικὰ ἐπιβάλλεται ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης. Ὅτι ὁ Θεὸς γεννιέται σὰν ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἀκριβῶς τὴν ἀπόδειξη γιὰ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ λυτρώσει καὶ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

Ἡ «σωτήριος Χάρις», ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, δίνεται ἀπὸ τὸ Θεὸ ἐξίσου σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸ ποὺ μᾶς διαφοροποιεῖ εἶναι ἡ διάθεση τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ ἔχουμε ἀπέναντι στὸ Θεὸ γιὰ τὶς δωρεές Του. Εἶναι ἐπίσης ἡ αὐτοπροαίρετη διάθεση τῆς ὑπακοῆς μας στὸ εὐαγγελικὸ κήρυγμα. Καὶ εἶναι, τέλος, ἡ κοπιαστικὴ προσπάθεια νὰ μεταβάλλουμε τὸν ἑαυτό μας ἀπὸ ἀποστάτη ἢ διώκτη σὲ «σκεῦος ἐκλογῆς» τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.

[dkpdf-button]